

O projektu „NULTI DAN“ autora Predraga Kovačića

Jedno od glavnih obeležja savremene umetnosti je i izvestan stepen hermetičnosti, koji je čini teško pojmljivom osobi neiniciranoj u metafizičke osnove iste. Da bi razumeo njene osnovne postulate, svrhu i ciljeve, čovek treba da bude naklonjen filozofiji, pronicanju iza čaure privida i očiglednog, ali i da poseduje istančanu intuiciju kojom bi mogao da nasluti osećaje i pobude samog umetnika.

Pred nama je još jedno delo savremene umetnosti, prezentovano u vidu video-rada sačinjenog od foto-instalacije. Njegovu „spoljašnju“ formu, odnosno „čauru“, čine 24 fotografije načinjene pomoću kamere na bulevaru Kneza Miloša u Beogradu. Filozofska, tj. metafizička komponenta rada nalazi se upravo u prikazanoj pravolinijskoj formi bulevara, koja simbolizuje linearno vreme. Naime, hrišćanski dogmatizam je nametnuo uverenje da sve što postoji ima svoj početak i kraj, nakon koga nema više repeticije, odnosno povratka. Isti pšrincipi važe i za poimanje vremena, što će reći - svet je postao sa Hristom i trajaće sve do Njegovog ponovnog silaska među ljude, tj. do Sudnjeg dana sa kojim se završava vreme i svet kakve znamo. Međutim, cikličnost vremena (repeticija) je oduvek imanentno prisutna kao činjenica pred okom posmatrača koji je umeo da gleda izvan i iznad „zvaničnih“ granica. On je ovu osobinu vremena prepoznao u smeni godišnjih doba, u rađanju i umiranju, u činjenici da svako od nas prolazi kroz one iste evolutivne stupnjeve kroz koje je i sam Kosmos prolazio u svom nastajanju. Cikličnost vremena i postojanja je sveprisutna karakteristika naše egzistencije, hteli mi to da (u)vidimo ili ne. Fokuserajući se upravo na linearnu perspektivu fotografije, umetnik je želeo (i uspeo) da prikaže cikličnost skrivenu pred našim očima.

Bitna komponenta rada je i muzička podloga. Kao neko ko se bavio temeljnim proučavanjem istočnjačke kulture i tehnika meditacije, umetnik je odabrao određenu melodiju koja, u simbiozi sa foto-instalacijom, transponuje posmatrača iz privida, tj. prozaičnosti profane egzistencije, u svet u kom on sam postaje nemi svedok besmisla čekanja i iščekivanja nečega što (možda) realno neegzistira. Ono o čemu su pisali osnivači teatra apsurdna (Beket i Jonesko), umetnik uspešno uspeva da ovekoveči u formi naše svakodnevice i time nam otvori oči za neposredne istine.

Gordana Gmizić
www.gocagmizic.iz.rs